

Verschillende rollen voor mannen en vrouwen in de Gemeente.

Door: Mike Schroeder

Er is een cliché dat vaak wordt gebruikt en het luidt als volgt: “Als leden van de Gemeente, het lichaam van Christus, worden we geroepen om in de wereld te zijn, maar we moeten niet van de wereld worden”.

Dit wordt op verschillende manieren en door verschillende mensen uitgelegd, maar wat ik zie is een samengestelde omschrijving van Rom.12:1-2 en 1Kor.5:10.

“Rom.12:1-2: 1 Ik bid u dan, broeders, door de ontfermingen Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levende, heilige en Gode welbehagelijke offerande, welke is uw redelijke godsdienst. 2 En wordt dezer wereld niet gelijkvormig; maar wordt veranderd door de vernieuwing uws gemoeds, opdat gij moogt beproeven, welke de goede, en welbehagelijke en volmaakte wil van God zij.

“1Kor.5:10: Doch niet geheellijk met de hoereerders dezer wereld, of met de gierigaards, of met de rovers, of met de afgodendienaars; want anders zoudt gij moeten uit de wereld gaan.

De eerste passage roept de Gemeente op om zich te stellen tot een Gode welbehagelijke offerande door niet gelijkvormig te worden aan dezer wereld, terwijl de tweede zegt, teneinde een getuige tot de wereld te zijn moet de Gemeente in de wereld blijven.

Dit wordt niet bedoeld als een waarschuwing. In de wereld te blijven en relaties te onderhouden met “*met de hoereerders dezer wereld*”, en tegelijkertijd niet gelijkvormig te worden aan de manieren van deze wereld kan moeilijk zijn teneinde niet aan haar aantrekkingskracht toe te geven.

Een ander cliché dat spreekt van een betreuenswaardige waarheid is: “de kerk is in de wereld en de wereld is in de kerk”. Eén manier, van de vele, waarin de kerk is meegegaan in de wegen van de wereldse cultuur, is in het toegeven aan de druk van de feministen om vrouwen te wijden als predikanten van kerkgenootschappen. Tot het laatste gedeelte van de twintigste eeuw was het vrijwel ongehoord om vrouwelijke predikanten te hebben in de Gemeente. Maar de aanhoudende druk van wereldse beginselen heeft dat in recente tijden veranderd, het komt veel voor in de lijn van de oude Protestantse denominaties, en ook in de onafhankelijke Protestants Evangelische gemeenschappen, alwaar het meest recente onderzoek laat zien dat ongeveer tien procent van de voornaamste pastoraten worden bezet door vrouwen, dit aantal is, tussen 1999 en 2009, verdubbeld.

De Bijbelse basis waar aanspraak op wordt gedaan voor de bewijsgrond van het wijden van vrouwelijke predikanten.

Welke Bijbelse basis wordt naar voren gebracht door de voorstanders van het wijden van vrouwelijke predikanten? Ofschoon het Oud Testamentische priesterschap was voorbehouden aan mannen van de stam van Levi (Ex.38:21), waren er een aantal Oud Testamentische vrouwen die vaak worden aangehaald als voorbeelden van de bekwaamheid van vrouwen om leiding te geven, en aldus hun geschiktheid voor het vervullen van de rol als predikant in de Gemeente in de huidige bedeling. De gebruikelijke namen in deze groep zijn Mirjam, de zuster van Mozes (Num.12:6-14; Micha 6:4), Debora, een profetes en richter van Israël

(Richt.4:4), de profetes Hulda (2Kon.22:14), en Esther, de Israëlitische koningin van een Heidense Koning (Esther).

De Nieuw Testamentische vrouwen die meestal worden geciteerd, als degenen die een rol hadden in de bediening, zijn Maria Magdalena die een volgeling en vertrouweling van de Heer was gedurende een deel van zijn driejarige bediening, Maria, de moeder van de Heer, Anna de profetes bij de presentatie van Jezus (Lukas 2:36), Lydia (Hand.16:14 en 40), een zakenvrouw die één van Paulus zijn meest toegewijde volgelingen en aanhangers was, Priscilla die, samen met haar echtgenoot Aquila, de prediker Apollos onderwezen: *“en legden hem den weg Gods bescheidenlijker (nauwkeuriger) uit”* (Hand.18:26). Febe, die Paulus heeft geholpen om de brief aan de Romeinen over te brengen, Paulus noemt haar *“een dienaar der Gemeente”* (Rom.16:1), en, daar ben ik zeker van, dat er nog vele andere vrouwen waren, die niet in de Schrift worden genoemd, maar die invloed hadden in de eerste eeuw van de Gemeente.

Meer nadrukkelijker zijn de gebruikelijke passages, die de voorstanders van de wijding van vrouwen in het pastoraat vaak citeren, de volgende:

“Want zij hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods; (Rom.3:23).

“Daarin is noch Jood noch Griek; daarin is noch dienstbare noch vrije; daarin is geen man en vrouw; want gij allen zijt één in Christus Jezus. (Gal.3:28).

“En Petrus, den mond opendoende, zeide: Ik verneem in der waarheid, dat God geen aannemer des persoons is; (Hand.10:34). Paulus zegt dat ook in Gal.2:6

Deze verwijzingen zijn allemaal bedoeld om te laten zien dat, in geestelijk opzicht, man en vrouw op gelijke voet staan, en daar heb ik geen moeite mee. Bovendien heeft de verwijzing van Petrus dat de vrouw het “zwakste vat” is in de man/vrouw relatie (1Petrus 3:7), en de verwijzing van Paulus naar de vrouw als degene die “verleid” is door de slang in Genesis 3 (1Tim.2:14), er toe bijgedragen dat de uitspraak van Paulus, in 1Kor.1:27: *“.....en het zwakke der wereld heeft God uitverkoren, opdat Hij het sterke zou beschamen”*, beslissend is zodat de vrouwen opgenomen zijn in “het zwakke” en aldus gekwalificeerd zijn voor de bediening als predikant.

Het is zeker waar dat God, door de gehele Schrift, vrouwen heeft gebruikt, maar als we proberen om dat te gebruiken als basis voor het toestaan aan vrouwen om predikant te worden van geloofsgemeenschappen dan komen we in aanvaring met 1Tim.2:12:

“Doch ik laat de vrouw niet toe, dat zij lere, noch over den man heerse, maar wil, dat zij in stilheid zij”.

Binnen de context is er één man over wie de vrouwen geen geestelijke autoriteit hebben en dat is de “opziener”, omschreven in hoofdstuk 3.

“1Tim.3:1-4: 1 Dit is een getrouw woord: zo iemand tot eens opzieners ambt lust heeft, die begeert een treffelijk werk. 2 Een opziener dan moet onberispelijk zijn, ener vrouwe man, wakker, matig, eerbaar, gaarne herbergende, bekwaam om te leren; 3 Niet genegen tot den wijn, geen smijter, geen vuil-gewinzoeker; maar bescheiden, geen vechter, niet geldgierig. 4

Die zijn eigen huis wel regeert, zijn kinderen in onderdanigheid houdende, met alle stemmigheid;

Ik geloof dat een predikant gelijk staat met een opziener, en de verwijzing naar “man”, “de man van één vrouw” en “zijn” geven duidelijk aan dat alleen een man gekwalificeerd is voor de dienst van opziener/predikant en daarom is het onrechtmatig om een vrouw deze dienst aan te bieden. Bovendien is de titel “diakenen”, in 1Tim.3:8, ook gereserveerd voor alleen mannen zoals dat blijkt uit de context.

Een vrouw kan zich niet de geestelijke autoriteit over de man toeëigenen: “*Want de man is het hoofd der vrouw, gelijk ook Christus het Hoofd der Gemeente is.....*”. (Ef.5:23). Geen enkele man Gods zou zichzelf, in autoriteit, boven de Heer Jezus Christus stellen, en zo doet een vrouw dat niet bij haar echtgenoot. Een getrouwde vrouw die predikant is heeft deze volgorde beslist omgekeerd.

Maar sommigen zullen beweren dat vrouwelijke predikanten succes hebben in het leiden en opbouwen van geloofsgemeenschappen, en waarvan de bewijzen duidelijk getuigen. Deze successen worden routinematig gepresenteerd als duidelijk bewijs dat vrouwen inderdaad door God zijn geroepen om pastorale taken uit te oefenen want anders zou Hij ze niet zegenen met succes.

Dit schamel argument voor succes wordt natuurlijk routinematig gebruikt om iedere manier van onschriftuurlijke en extra schriftuurlijke praktijk in de Christelijke gemeenschap te rechtvaardigen. Als dit toepasbaar is dan moeten we de conclusie trekken dat koning Salomo, die er in geslaagd is om “*...zevenhonderd vrouwen, vorstinnen, en driehonderd bijwijven.....*” te verzamelen, en de tempel voltooide, en een ongeëvenaarde hoeveelheid goud en bezittingen verzamelde (1Kon.11:3; 2Kron.9) en gigantisch succesvol was, bijval vond van God. Maar dat was niet het geval, hij werd door God gezien als een afgodendienaar, die de breuk van Israël, in twee elkander tegenstaande partijen, veroorzaakte en daarmee de weg is ingeslagen tot ondergang (1Kon.11:4-13).

Dit wil niet zeggen dat succes in deze wereld altijd verkeerd is. Maar het is in de Gemeente altijd verkeerd als het verwezenlijkt wordt ten koste van de waarheid en in tegenstelling met de duidelijke opdrachten van God. 2Kor.5:7 zegt: “*Want wij wandelen door geloof en niet door aanschouwen*”. Dat betekent dat wij in de wereld functioneren volgens de weg die het woord van God ons te kennen geeft, recht gesneden (2Tim.2:15), niet zodanig dat het zichtbare, kwantitatief succes, in ons aardse bestaan, oplevert. Als het ons verlangen is om God te behagen, en te verkrijgen: “*...de vergelding der erfenis;.....*” (Kol.3:24) bij de verschijning van de Heer (2Tim.4:1 en 8), waarom zouden we dan het risico lopen dat te verliezen door betrokken te geraken bij een twijfelachtige bijbelse praktijk om de wereld te bevredigen voor aardse, wereldse bijval of succes?

Conclusie

In de geestelijke entiteit, waarnaar wordt verwezen als “het lichaam van Christus”, “*is geen man en vrouw; want gij allen zijt één in Christus Jezus*”. (Gal.3:28). Het de vrouwen niet toestaan om de functie van predikant in te nemen betekent niet dat een vrouw geestelijk inferieur is aan de man of niet de waarheid kan leren aan zowel mannen en vrouwen. Als dat het geval was dan zou Priscilla buiten haar boekje zijn gegaan toen ze Apollos onderwees, en

Paulus zou fout zijn geweest door de “oude vrouwen” de opdracht te geven om “*leraressen (te) zijn van het goede*” (Titus 2:3).

Terwijl het de vrouwen niet verboden is om te spreken en te leren en te instrueren mogen ze dat niet doen in de functie van de predikant/opziener/diaken, ook mogen ze er niet naar streven zich zijn autoriteit toe te eigenen. Dit is het model in de Gemeente op aarde, toen en nu. Alleen omdat sociaal gebruik en gewoonten zijn veranderd in de 2000 jaar die sindsdien zijn verstreken, betekent het niet dat God zijn gedachten hieromtrent zijn veranderd. Er kunnen vragen zijn waarom Hij er voor heeft gekozen om het zo te doen, maar er kan geen enkele vraag zijn over het feit dat Hij de vrouwen heeft verboden om deze rol over te nemen. Degenen in de Gemeente die er voor kiezen om deze opdracht naast zich neer te leggen kunnen zeer wel succes verwerven in dit leven, en velen hebben dat gedaan. Maar zij, en hun volgelingen, en hun aanhang zullen zeker eeuwig verlies lijden (1Kor.3:12-15).

Naschrift

Niemand van ons weet wanneer deze wereld, waarin wij leven, tot zijn einde zal komen. Ook weten we niet wanneer de Heer terug zal komen om zijn ware Gemeente, uit deze wereld, tot zich te nemen. Wat we wel weten is dat onze individuele levens op enige dag tot een einde zullen komen, we hebben niet de garantie om nog één hartslag, en nog minder voor nog een dag, week of jaar te leven. Wat we kunnen weten is, als het einde van ons leven vandaag komt, we bij de Heer zullen zijn in de hemel. Mag ik, in verband hiermee, u vragen: bent u daar persoonlijk van verzekerd? Heeft u ooit Jezus Christus geloofd voor wat Hij voor u heeft gedaan op Golgotha om uw redding veilig te stellen? Weet u, zonder te twifelen, dat u gered bent, verzegeld en bestemd voor de hemel? Als u daar niet zeker van bent maak dan vandaag de dag van uw redding door uw verloren conditie te erkennen en vraag de Heer om u te redden. “*Geloof in den Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden*”. (Hand.16:31).